

svare, skøndt jeg for mit Vedkommende havde ønsket, at man ikke vilde gaae ind paa Sagens Realitet ved denne Sags Afgjørelse. Jeg troer ikke, at der finder nogen Affortning Sted for Suffere fra St. Croix af Sundtolden, naar Skibene løsse norden for Sundet, og da Suffere fra St Croix ingen Sundtold erlægge ved at passere Sundet, saa forekommer det mig ogsaa ganske rimeligt, at det maa være Regelen, at, forsaavidt de løsse norden for Sundet, kan der ingen Affortning finde Sted af Sundtolden i Remissionen. Det er i Placaten af 1844 bestemt, at saadan Affortning skal finde Sted for Suffer og andre Varer, som løsses norden for Sundet, men det kan dog ogsaa kun gjælde for dem, der ved at passere gennem Sundet vilde have havt en saadan Afgift at erlægge. — Jeg skal endnu blot med Hensyn til det formelle Spørgsmaal tillade mig at bemærke, at det, idetmindste saavidt jeg har opfattet Udvalgets Mening, vist ikke er saa, at disse to Indstillinger skulle gaae over i den ene Sag, idet man kun saaledes tager Hensyn til det forelagte Udkast. Jeg skal nemlig bemærke, at det er to Sager, der ere forelagte Thinget, den ene en foreløbig Lov af 3die Decbr. 1849, som skal have Lovskraft til 1ste April 1850, og det forekommer mig altsaa ganske nødvendigt, at Thinget maa udtale sin Billigelse af denne Lov, da man dog vel ikke kan antage, at en foreløbig Lov, som var forelagt Thinget, skulde være gjældende for en længere Periode efterat Rigsdagen var samlet. Nu er det jo ganske rimeligt, at Thinget vil være samlet til den Tids Udløb, nemlig den 1ste April, men desuagtet, naar en saadan Lov i længere Tid skal være gjældende, saa forekommer det mig at være absolut fornødent, at Rigsdagen maa billige, deels at den har været givet, hvad der jo følger af Grundloven, og deels at den kan gjælde for den længere Tid. Men det, jeg troer, man maa holde fast ved, det er, at det ikke er to Indstillinger til den samme

Sag, men to Indstillingspunkter i to forskellige Sager, og jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig at være aldeles rigtigt, at der affstemmes i Thinget om disse to særskilte Punkter. Den ene Afgjørelse vil da naturligviis blive at expedere i Forbindelse med det forelagte Lovudkast, den anden Afgjørelse maa det naturligviis være Formanden overladt, om han vil gjøre den til særskilt Expedition eller blot lade den passere som en Handling, der er foregaaet i Thinget til at opfylde den Forpligtelse og den Retlighed, som efter Grundloven tilkommer Thinget til at skulle meddele Sanction til saadanne provisoriske Love.

Formanden: Den ærede sidste Landstingsmands Uttring giver mig Anledning til at bemærke, netop da det vedrører en Fremgangsmaade, som i Fremtiden muligt kunde komme til at berøe paa mig, at jeg meente, at her ikke er Tale om, at tage nogen Beslutning med Hensyn til Indholdet af den foreløbige Lov af 3die Decbr. 1849. Jeg har tidligere yttret, at jeg antager det for at være Meningen af Udkastet, at det omfatter Alt, hvad den foreløbige Lov af 3die Decbr. 1849 indeholder. Jeg har tillige tilladt mig at henstille til den høitærede Finantsminister, om han ikke maatte ville erklære sig herover. Jeg troer, at den foreløbige Lov indeholdes i selve Lovudkastet, at dette gjentager denne, men, er det Tilfældet, vil der naturligviis ikke være Spørgsmaal om, hvad den sidste ærede Taler yttrede. Det heder nemlig i Udkastet: „Den ved allerhøieste Bekjendtgjørelse af 21de Decbr. 1848 og foreløbig Lov af 3die Decbr. 1849 indtil Marts Maanedes Udløb 1850 forlængede Placat af 27de Marts 1844 forlænges endvidere etc.“ Det er altsaa Anordningen af 3die Decbr. 1849, som skal blive i Kraft med Hensyn til den Tid, der endnu kan være tilbage, hvis Udkastet bliver antaget af begge Thing forinden 1ste April. Maaskee den ærede Finantsminister i denne Anledning vilde yttre sig.